

gjældende Lister Opførte. Men det er Ministeren, som indstiller, og det synes saa klart som Noget, at det er Ministeren og ham alene, der er ansvarlig for Indstillingen.

Berg: Maa jeg lese en Linie op?

Formanden: Det ærede Medlem har allerede haft Ordet to Gange, men jeg antager ikke, at Thinget vil have Noget imod, at det ærede Medlem faar Ordet for en kort Bemærkning.

Berg: Slutningen af § 44 lyder saaledes: „Disse Forfremmelser“ — det er Forfremmelser fra Kaptaen til Kommandør — „Ike alene ved Valg“. Hvad betyder denne Sætning i Henhold til, hvad vi nys hørte af den ærede Minister?

Marineministeren: Med den ærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse en anden Sætning, der vil supplere den af det ærede Medlem oplæste Sætning: „Ved de Indstillinger til Udnævnelser i faste Officerspladser, eller ved de Udnævnelser til andre Befalingsmændsposter, hvor Forfremmelse ved Valg skal finde Sted, benyttes de sidst indsendte Forfremmelseslister saaledes, at den Myndighed, der henholdsvis skal indstille eller udnævne, vælger den efter sit Sjøn Værdigste af de paa de paagjældende Lister Opførte.“ Der staar altsaa paa eet Sted: „Disse Forfremmelser Ike alene ved Valg“, og paa et andet Sted, at hvad enten det er en Valg- eller Anciennitetsforfremmelse, er det Ministeren, der skal vælge, og ham, der skal bære Ansvar.

Da ikke flere begjærede at yttre sig, fattedes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmig med 71 Stemmer.

Luzen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til det Udvalg, som Thinget har besluttet at nedlægge i Anledning af Lovforslaget om Sørens Ordning.

Uden Forhandling blev Luzens ovennævnte Forslag enstemmig vedtaget med 73 Stemmer.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Lønninger m. v. ved Søren.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 2793 ff.)

Njær: Under Sørens Behandling blev der af flere ærede Medlemmer hentydet til de Meniges Lønning. Jeg talte ikke den Gang derom, idet jeg vilde vente til selve Lønningsloven forelaa.

Men jeg maa begynde med i højeste Grad at beklage, at den høitærede Krigsminister ikke har fundet det rigtig i Overensstemmelse med sine Lønningsforhøielse for Befalingsmændene i Armeen — ja, jeg tror lige fra Oberster og nedad — og saa at foreslaa en Forhøielse af Lønningen for de Menige. Det var en haard Kamp, vi bestode i 1867 — om jeg maa bruge dette Udtryk — for at faae vedtaget Bestemmelsen om de 2 Skilling, som da bleve de Menige til Del i Tillæg for de første 6 Maaneder og 4 Skilling for den øvrige Tid, hvori de ligge i Rente. Det var, siger jeg, en haard Kamp, og jeg vil haabe, at vi denne Gang ikke skulle faae en lige saa haard Kamp med den nuværende Krigsminister for at faae — jeg kan endog saa sige — en betydelig Forhøielse af de Meniges Lønning; thi et Par Skilling vil jeg anse for saa godt som Intet. Dersom jeg allerede nu turde debudde, hvad jeg kunde være med til at give den menige Soldat, vilde jeg anse 32 Skilling for den Lønning, der kunde være passende. Jeg kan ikke forstaa, at man vedblivende kan lade den Menige staa omtrent paa den samme Lønning, som han har staaet paa — jeg tør vel sige — for omtrent 20 Aar siden, med Undtagelse af de 2 Skilling, som han fik i Tillæg i 1867. De Grunde, som man anfører, hvorfor man forøger Lønningen for alle andre Bestillingsmænd baade i og udenfor Militæretaten, den navnlig, at Tidens Krav stiller større Fordringer baade i den ene og den anden Retning, de maa lige saa godt gjælde for den menige Soldat som for alle Andre. Vil man møde mig med den samme Indvending som i 1867, at de Menige medbringe Noget fra Hjemmet og dermed for en Del kunne underholde sig selv, vil jeg i Overensstemmelse med, hvad jeg den Gang gjorde gjældende, paa det Bestemteste tilraade, at man fraviger saadanne Principer og gaar ind paa at lønne de Menige paa en anstændig Maade, saaledes at man kan være vis paa, at det, man giver dem, er tilstrækkeligt til, at de derfor kunne skaffe sig ordentlig Føde, og saaledes kunne præstere, hvad man forlanger af dem i militær Henseende. At Nogen skal kunne gjøre dette for 22 Skilling daglig, haaber jeg ikke en Gnefte her i Salen vil paaktaa. At fastholde det Princip, at Soldaten for en Del skal føde sig selv i den Tid, hvori han er Soldat, er i høj Grad forkasteligt. Det er forkasteligt overfor den fattige Mand, idet man jo veed, at Mange møde i Militærtjenesten med saa at sige aldeles tomme Lomme. De ere da henviste til at leve af, hvad man tildele dem. Hvad dem angaar, der have bemidlede Forældre, da siger jeg, at det er en i allerhøjeste Grad uretfærdig Betsatning at lægge paa disse; thi jeg kalder det en Betsatning, at jeg, naar jeg f. Ex. har flere Sønner, og som Fader har Bevidsthed om, at mine Sønner ikke kunne leve af, hvad Staten yder dem, da maa sige til; thi jeg kan have en Nabo, som kan være meget